

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.VII.20.789/2012/4.szám

A Kúria dr. Csikós Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Kocsis Tamás Ügyvédi Iroda által képviselt Magyar Állam alperes ellen kamattartozás megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságon 32.G.40.381/2010. számon folyamatban volt és a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.851/2011/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.270.000,- (egymillió-kettőszázhetvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A B Kerületi Önkormányzat (a továbbiakban: önkormányzat) és a Pénzügyminisztérium miniszteri biztosa 1991. február 19-én megállapodást (a továbbiakban: 1991-es megállapodás) kötött arról: annak érdekében, hogy a B k út 59-61. számú ingatlan az 1046/1990. (XI.2.) Korm. rendelet előírásának megfelelően hasznosításra kerüljön, az önkormányzat a jelzett ingatlanon elhelyezkedő „campinget” 10 millió Ft vételárért megvásárolja. A Pénzügyminisztérium vállalta, hogy a Cs utcai lakóépület kiköltöztetéséért az ingatlan hasznosítását követően 50 millió Ft ellenértéket fizet az önkormányzatnak.

A lakóépületet az önkormányzat kiürítette és az a Kincstári Vagyonkezelő Szervezet (KVSZ) kezelésébe került. A KVSZ

igazgatóhelyettese 1993. május 27-én az önkormányzathoz írt levelében megerősítette, hogy az ingatlankomplexum hasznosítását követően az 50 millió Ft az önkormányzatot megilleti. E szervezet feladatát és hatáskörét átvető Kincstári Vagyoni Igazgatóság (KVI) 1994. október 28-án arról tájékoztatta az önkormányzatot, hogy a fizetési kötelezettségét az eladási kísérletek sikertelensége miatt nem tudta teljesíteni, de az egyeztetés elől nem zárkózik el. A KVI 1996. október 21-én ismét megerősítette, hogy a fizetési kötelezettségét - az eladási árból az önkormányzatot megillető 50 millió Ft-os követelés jogszerűségét - nem vitatja, de ehhez a pénzügyi fedezetet a központi költségvetés biztosítja az 1086/1995.(IX.8.) Korm. határozat alapján. Mindennek feltétele azonban az ingatlan értékesítése.

Az önkormányzat polgármestere 1999. július 18-án bejelentette a KVI felé, hogy 50 millió Ft és járulékai erejéig a követelését továbbra is fenntartja. A 2000. március 30-án kelt levelében ismételtlen megkereste a KVI-t a lakóépület jogának rendezése ügyében, majd ezt az igényét a 2004. december 6-án kelt és a KVI-hoz címzett levelében is megerősítette.

Az önkormányzat, valamint a Magyar Állam képviseletében a KVI egy 2005.július 27-én kelt megállapodásban (a továbbiakban: 2005-ös megállapodás) rendezte egymással az 1992. évi XXXVIII. törvény szerinti kincstári vagyon megfelelő hasznosításával, valamint az 1990. évi LXV. törvény szerinti önkormányzati feladatok ellátásával kapcsolatban közöttük felmerült vitás kérdéseket. E megállapodás IV.5. pontjában a KVI kijelentette, hogy tudomása van a Pénzügyminisztérium és az önkormányzat közötti, az 1991-es megállapodásban rögzített, az önkormányzatot megillető 50 millió Ft-ról és annak kamatairól. Kötelezettséget vállalt arra, hogy ennek rendezése ügyében minden szükséges intézkedést megtesz.

Az önkormányzat 2005. augusztus 3-án a perben nem álló S Kft-re engedményezte az 1991-es megállapodás alapján őt megillető 50 millió Ft ellenértéket, valamint annak a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát.

A Magyar Állam képviseletében eljáró KVI és az S Kft. 2005.szeptember 16-án adásvételi szerződést kötött egymással az abban felsorolt, a Magyar Állam kizárólagos tulajdonát képező ingatlanok tekintetében. E szerződésben a felek rögzítették, hogy az S Kft., mint vevő engedményezési szerződés útján megszerezte az önkormányzatnak az 1991-es megállapodás alapján fennálló 50 millió Ft-os követelését, amely az adásvételi szerződés megkötésekor már kamatokkal együtt 202.764.383 Ft-ra emelkedett. A szerződés értelmében a felek e követelés rendezéséről tárgyalást folytattak. Ennek eredményeként a KVI által teljesítendő összeget az S Kft. 176.143.000 Ft-ra mérsékelte. Ezt a felek a szerződés tárgyát

képező ingatlanok vételárába beszámították. Az S Kft. ugyanezen a napon egyoldalú „garanciavállalási nyilatkozatot” tett, amelyben vállalta, hogy az 50 millió Ft tőke utáni késedelmi kamatkövetelése mértékének megállapítását bíróságtól fogja kérni. Amennyiben a jogerős bírói döntés a felek közötti megállapodásnál alacsonyabb összegű kamatot határoz meg, akkor az S Kft. köteles a határozat kézhezvételét követő 8 munkanapon belül a különbözetet felszólításra megfizetni. Amennyiben magasabb, vagy a felekkel egyező mértéket állapít meg a bíróság, abban az esetben az S Kft. tájékoztatja a KVI-t, és az köteles lemondani a különbözet visszaköveteléséről. Az S Kft. kijelentette azt is, ha 2007. november 1-jéig nem mutatja be a jogerős ítéletet, úgy vállalja 126.143.000 Ft átutalását a KVI által megjelölt bankszámlára. Ha 2007. november 1-je után mutatja be a jogerős bírói döntést, úgy fenntartja magának a jogot a legfeljebb 126.143.000 Ft-nak a KVI-től történő visszakövetelésére. 2007. november 1-jéig nem született jogerős határozat, az S Kft. a késedelmi kamat címén beszámított összeggel megegyező pénzüsszeget átutalta a KVI részére.

Az S Kft. 2008. március 12-én az 1991-es és a 2005-ös megállapodásokból eredő követelését a felperesre engedményezte.

A felperes módosított keresetével elsődlegesen a jogelődje 50 milliós Ft-os követelése után, 1994. január 26-ától, a perbeli ingatlan alperes birtokába bocsátása napjától, 2005. szeptember 15-éig, az említett követelés beszámítással történt kiegyenlítése napjáig lejárt, összesen 175.846.575 Ft késedelmi kamat és ezen összeg után a keresetlevél benyújtásától számított, a Ptk. 301/A. §-a szerinti törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Másodlagosan kérte a bíróságot, hogy a Ptk. 232. § /1/ bekezdése alapján kötelezze az alperest 1992. január 1-jétől, a perbeli lakóház kiürítését követően, 2005. szeptember 15-ig terjedő időszakra eső 113.772.603 Ft ügyleti kamat és annak a keresetlevél benyújtásától számított törvényes késedelmi kamatai megfizetésére. Állította: a jogelődjét megillető 50 millió Ft a perbeli ingatlan alperes általi birtokba vételét követően, 1994. január 25-ével vált esedékessé. Az 1991-es megállapodást megkötő felek ugyanis ingatlanhasznosítás alatt nemcsak az elidegenítést, hanem a birtokba bocsátást követő saját használatot, illetve annak átengedését is értették.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felek közötti megállapodásokra tekintettel a felperesnek 126.143.000 Ft-nál nem lehet magasabb követelése. Előadta, hogy az 1991-es megállapodásban a felek hasznosítás alatt nem az értékesítést, hanem a használatba adást, a bérbe adást értették. Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelése a Ptk. 324. § /1/ bekezdése alapján elévült, mivel 1996. október 21-e és 2004.

december 6-a között azt nem érvényesítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 126.143.000 Ft és ezen összeg után a keresetlevél benyújtásától járó késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Megítélése szerint a felperes követelése nem évült el. Az elévülést az önkormányzat és a KVI közötti folyamatos egyeztetések, levélváltások megszakították. A peres felek a 2005. szeptember 16-i ingatlan adásvételi szerződéssel módosították az 1991-es megállapodásban foglalt jogosulti követelést akként, hogy a KVI által fizetendő összeget 176.143.000 Ft-ra mérsékeltek. Megállapodtak abban is, hogy ez az összeg az átruházandó ingatlanok vételárába beszámításra kerül. E megállapodáshoz tartozott az S Kft. garanciavállalási nyilatkozata is. Annak értelmében a Kft. lemondott a 126.143.000 Ft feletti lejárt kamatösszeg megfizetéséről, majd azt követően, hogy a vállalt határidőben a kamatkövetelésének jogosságát igazoló jogerős bírói ítéletet nem mutatta be, a 126.143.000 Ft-ot is átutalta a KVI-nek.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban ez utóbbi pénzösszeg átutalása - annak szerződés szerinti ingatlanvételárba való korábbi beszámítása miatt - jogalap nélkül történt, azt az alperes a Ptk. 361. § /1/ bekezdése alapján köteles visszatéríteni. A beszámítás folytán a Magyar Állam hozzájutott a vételárhoz, az utóbb befizetett 126.143.000 Ft összeggel már jogalap nélkül gazdagodott. A felperesi jogelődnek is - az általa vásárolt ingatlanok vételárába való beszámításával - az 1991-es megállapodásból eredő, őt megillető, az önkormányzat által engedményezett tőke- és kamatigénye kielégítést nyert, e megállapodás alapján a neki járó ellenszolgáltatást megkapta.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság a jogerős ítélet fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A fellebbezés indokaira tekintettel kifejtette: az 1991-es megállapodás akként rendelkezett, hogy az 50 millió Ft ellenérték az ingatlan hasznosítását követően jár az önkormányzatnak. E rendelkezést a Ptk. 207. § /1/ bekezdése alapján úgy kell értelmezni, hogy csak a tényleges értékesítést követően vált volna esedékessé az említett összeg kifizetése. Az ingatlan kiürítése, illetve birtokba adása nem tette lejárttá az alperes pénzfizetési kötelezettségét. A másodfokú bíróság szerint a 2005-ös megállapodásban foglaltak nem értelmezhetők az alperes által a felperes követelése tekintetében tett tartozáselismerésnek. A Ptk. 242. § /1/ bekezdése alapján a célzott joghatás kiváltására ugyanis csak olyan tartozáselismerő nyilatkozat lehet alkalmas, amely a

ténybeli alapot és a jogcímet is tartalmazza. A 2005-ös szerződésben rögzített nyilatkozat azonban nem utal a felperesi kamatkövetelés jogcímére,összepszerűségére. Az alperes csak annyit jelentett ki, hogy tudomása van a felperesi jogelőd járandóságáról, azt azonban nem, hogy azt el is ismeri.

A másodfokú bíróságnak az volt az álláspontja, a felperes késedelmi kamatkövetelése, az 1991-es megállapodás alapján fennálló, az alperest terhelő ellenszolgáltatás esedékességének hiánya miatt, nem volt alapos. Az esedékesség feltétele ugyanis az ingatlan értékesítése volt. E feltételre a Ptk. 229. § /2/ bekezdését kell alkalmazni. E jogszabály alapján a felperes csak akkor hivatkozhatna az értékesítés elmaradására, ha azt az alperes maga hiúsította volna meg. Ilyenre azonban a per során adat nem merült fel.

A másodfokú bíróság úgy ítélte, hogy a 2005-ös megállapodással a felek egyfajta egyezséggel rendezték a köztük vitás 50 millió Ft és kamataira vonatkozó felperesi igényt. A felperesi jogelőd garanciavállaló nyilatkozata a megállapodásuk mellékletét képezte, és egyúttal a szerződés szerves része is volt, annak 6. pontja szerint. A felperesi jogelődnek az ott írt, kamat címén elszámolt pénzösszeget meg kellett fizetnie, ha 2007. november 1-jéig nem mutatja be az annak jogosságát igazoló jogerős ítéletet. Joga volt azonban ahhoz, hogy később fellépjen a megfizetett pénzösszeg visszaigénylése iránt. A jelen perben az engedményes felperes kereseti követelése e megállapodás teljesítése kapcsán felmerülő és nem a Ptk. 361.§-a szerinti jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése iránti igény.

A másodfokú bíróság úgy ítélte, az 1991-es megállapodásban írt, az alperest terhelő ellenszolgáltatás esedékessége hiányában késedelmi kamat nem illette meg a felperesi jogelődöt. A 2005-ös megállapodás alapján ezért, az alperes marasztalása iránt az engedményes felperes eredményesen nem léphetett fel.

Az ítélet tábla a felperes ügyleti kamatkövetelését amiatt tartotta alaptalan, mert véleménye szerint a Ptk. 232.§/1/ bekezdése értelmében ilyen kamatfizetési kötelezettség csak akkor áll fenn, ha a szerződéses jogviszony hitelezést is magában foglal. A per tárgyát képező 1991-es szerződés alapján azonban azt állapította meg, hogy a felek között nem volt pénzmozgás. Az önkormányzat nem adott át pénzt az alperesnek, saját követelése pedig nem volt esedékes, annak bekövetkezését feltételtől tették függővé.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a Pp. 206. § /1/ bekezdésébe ütköző módon okszerűtlenül mérlegelte a bizonyítékokat. Ennek eredményeként jutott arra a téves következtetésre, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között létrejött 1991-es megállapodásban meghatározott 50 millió Ft teljesítése még nem vált esedékessé.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság a Ptk. 207. § /1/ bekezdését megsértve értelmezte az említett szerződésben rögzített hasznosítás fogalmát. A perben becsatolt levelezés, valamint az alperesnek az elsőfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján egyértelműnek tartotta, hogy nemcsak értékesítést, hanem bármilyen egyéb hasznosítást is értettek a felek e fogalom alatt.

A felperes szerint a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § /3/ bekezdését, amikor az alperes fellebbezése alapján, a Pp. 235. § /1/ bekezdésével ellentétesen, lehetővé tette az alperes számára, hogy az elsőfokú eljárásban előadott ténybeli és jogi álláspontjától eltérjen, a hasznosítás fogalmára vonatkozóan a korábbiaktól eltérően nyilatkozzon.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül a felek 2005-ös megállapodásának IV/5. pontját, amelyből az tűnik ki, hogy az alperes képviselőjében eljáró KVI nem vonta kétségbe a felperes követelésének esedékessé válását. E megállapodásból, a felperes és jogelődje között létrejött engedményezési szerződésből, valamint a 2005. szeptember 16-án megkötött adásvételi szerződésből - melyek álláspontja szerint egymással teljesen összhangban állnak - kizárólag azt a következtetést látta levonhatónak, hogy a felek a felperesi jogelődjének, azaz az önkormányzatnak a követelését lejártnak fogadták el.

A felperes szerint, a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a 2005-ben megkötött adás-vételi szerződés és a hozzá csatolt garanciavállalási nyilatkozat tartalmát is. Állította, ez utóbbi a kamat összegére és nem a jogalapjára vonatkozott. A felek között a kamatkövetelés jogalapja nem, csak annak összecszerűsége volt vitás. Véleménye szerint ez a garanciavállalási nyilatkozat egyébként sem az adásvételi szerződés része.

A felperes előadta, kizárólag az alperesen múlt, hogy az ingatlan kiürítését követően, azt, miként hasznosította. Azáltal, hogy 14 éven keresztül a hasznosítás érdekében semmit nem tett, megszegte a Ptk. 4. § /1/ bekezdésén és a Ptk. 277. § /4/ bekezdésén alapuló együttműködési kötelezettségét. A felperes szerint a másodfokú bíróság ezért a Ptk. 301. § /4/ bekezdésébe ütköző módon utasította el a kártérítési keresetét.

A felperes kifejtette azt is, hogy a jogerős ítélet a Ptk. 232. § /1/ bekezdésébe is ütközik, mivel a harmadsorban, ügyleti

kamatfizetési kötelezettség címén előterjesztett kereseti kérelmének nem adott helyt. Arra hivatkozott, hogy a felperesi jogelőd önkormányzat a szolgáltatását már 1991-ben teljesítette, pénzkövetelése ekkor keletkezett. Az alperes ezért 1992. január 1-jétől kezdve folyamatosan köteles az ügyleti kamat fizetésére mindaddig, amíg az említett pénzkövetelés esedékessége be nem következik.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a bizonyítékok helytálló és okszerű mérlegelése eredményeként, jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre: az alperest kamattartozás a felperes által megjelölt jogcímek alapján nem terheli. Az alperes állította: a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ennek ellenkezőjét nem tudta bizonyítani. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, a felperes által megjelölt okokból pedig nincs is szükség erre.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /2/ bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. Megállapította, hogy az a felperes által megjelölt jogszabályokat az alábbiakra tekintettel nem sérti.

A felperes álláspontja szerint a másodfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül mérlegelte a tényállás megállapítása alapjául szolgáló bizonyítékokat és tévesen értelmezte a felperesi jogelődök által kötött - különösen az 1991. február 19-i, a 2005. július 27-i és a 2005. szeptember 16-i - szerződéseket. A felperes azt is állította, hogy az 1991-es megállapodásban kikötött 50.000.000 Ft a felperesi jogelőd számára esedékessé vált a perbeli ingatlan kiürítésére és az 1994. január 25-én az alperes vagyonát kezelő szervezet használatába adására tekintettel. A másodfokú bíróság ezért mind az alperest terhelő ellenszolgáltatás esedékességét, mind az ellenérték megfizetésének időpontjaként kikötött ingatlan hasznosítás fogalmát tévesen állapította meg.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti: a felülvizsgálati eljárás során a rendelkezésre álló iratok alapján kell döntenie a Pp. 275. § /1/ bekezdése szerint. A bizonyítékok felülmérlegelésére nincs mód, ha a megelőzően eljáró bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében, okszerűen bírálta el. Az a körülmény, hogy a Pp. 206. § /1/ bekezdésében írtaknak megfelelő mérlegelés alapján, a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél álláspontjától eltérő meggyőződésre jutott, nem ad alapot a bizonyítékokból levont következtetések átértékelésére.

A felperes állításával ellentétben, a Kúria nem tartotta sem okszerűtlennek, sem a Ptk. 207. § /1/ bekezdésében rögzített, a

szerződési nyilatkozatok értelmezésére vonatkozó szabállyal ellentétesnek a másodfokú bíróság arra vonatkozó megállapítását, hogy az 1991-es megállapodás alapján az alperesnek a perbeli ingatlan kiürítésének ellenértékeként járó 50.000.000 Ft-ot csak annak értékesítése után kellett megfizetnie. Erre utal e szerződés 5. pontja, amely a felperesi jogelőd részesedését a nettó bevétel 30 %-ában jelöli az ellenértéken felül. Ezt az értelmezést támasztja alá a bevezető részben a volt munkásőrség ingatlanainak hasznosításáról szóló 1046/1990.(XI.2.) Korm. határozatra utalás, amely az ingatlanok értékesítését írja elő, és erre lehet következtetni a másodfokú bíróság által is értékelt, az alperes nevében 1994. július 25-én és 1994. október 28-án írott levelekből is. A hajléktalanok helyzetének rendezésével kapcsolatos 1086/1995.(IX.8.) Korm. határozat (a továbbiakban: 1995-ös kormányhatározat) ugyancsak a perbeli ingatlan értékesítéséről rendelkezik, amiből szintén az állapítható meg, hogy a peres felek között nem volt kétséges az említett szerződés megkötésekor: az ellenérték kifizetése az ingatlan értékesítésének időpontjához kötődik. Ilyen bizonyítékok mellett, egyetértett a Kúria a másodfokú bírósággal abban, hogy a Pp. 163. § /2/ bekezdésében írtak feljogosították - a Pp. 235. § /1/ bekezdésének, illetve a Pp. 3. § /3/ bekezdésének megsértése nélkül - arra, hogy az alperes jogi képviselőjének, a hasznosítás fogalmára vonatkozóan az elsőfokú eljárás során tett, a fentiekkel ellentétes tartalmú nyilatkozatát, a többi bizonyítékkal egybevetve felülmérlegelje.

Utal arra is a Kúria, hogy a felperes sem tényállítást nem tett, sem bizonyítékot nem szolgáltatott arra nézve, hogy az alperesnek felróható volt akár az értékesítés, akár az ingatlan más módon való hasznosításának elmaradása. Az 1995-ös kormányhatározat és az alperes 1996. október 21-i levele alapján ennek ellenkezőjére kell következtetni. Az említett levél utolsó bekezdése éppen a felperesi jogelőd e tárgyban való együttműködésének hiányára céloz. A Ptk. 200. § /1/ bekezdése alapján a szerződő felek nem voltak elzárva attól, hogy az alperesi teljesítés esedékességét az általuk megfogalmazottak szerint határozzák meg. Az esedékesség tekintetében a Ptk. 397. § /1/ bekezdésében írtak nem voltak értékelhetők. E jogszabályra a felperes ugyanis a megelőző eljárások során nem hivatkozott. Ugyanez okból nem foglalkozott a Kúria az esedékességre vonatkozó kikötés Ptk. 228. § /3/ bekezdésébe ütközésének kérdésével. A felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet a Pp.270.§/2/ bekezdése, illetve a Pp.275.§ /2/ bekezdése értelmében. Olyan jogkérdéssel, amellyel a felülvizsgálandó határozatot hozó bíróság - arra történő hivatkozás hiányában - nem foglalkozott, a Kúria sem foglalkozhat.

A Kúria a másodfokú bírósággal azonosan úgy ítélte meg, hogy a felperes jogelődjét megillető ellenérték - a perbeli ingatlan értékesítése hiányában - nem vált esedékessé. Az a körülmény, hogy

az értékesítés elhúzódása miatt, az alperes hozzájárult az eredeti jogosult által engedményezett, jövőben lejárttá váló követelésnek, a 2005. szeptember 16-án kötött ingatlan adásvételi szerződés megkötésekor való lejárttá tételéhez és annak a vételárba való beszámításához, nem jelenti, hogy az 1991-es megállapodás alapján fennálló teljesítésének késedelmét elismerte volna. A másodfokú bíróság a 2005. szeptember 16-i szerződés VII/6. pontja alapján, az engedményes felperesi jogelőd garanciavállalási nyilatkozatát helytállóan tekintette a szerződés szerves részének. Helyesen következtetett az abban írtakból arra, hogy az engedményes által a vételárba beszámítani kért kamatkövetelés csak - jogerős bírói ítélettől függően - feltételelesen került beszámításra. Ennek a következtetésnek a helyt állóságára utal a szerződésben jelölt összeg utólagos befizetése, a felperesi jogelőd megállapodásnak megfelelően tanúsított magatartása is.

A felperes állításával ellentétben, sem a 2005-ös megállapodás, sem a 2005. szeptember 16-i szerződés nem igazolja, hogy az alperes a felperes jogelődjét megillető kamatkövetelésre tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A 2005-ös megállapodás IV/5. pontja nem tartalmazza sem a kamatkövetelés jogcímét (ügyleti, késedelmi), sem a fizetési kötelezettség kezdő időpontját, sem a kamat mértékét. A 2005. szeptember 16-i szerződés pedig éppen bírói döntést várt a követelés jogosságának megállapítására. A másodfokú bíróságnak a tartozáselismeréssel kapcsolatosan, a jogerős ítélet 9. oldalának első bekezdésében kifejtett érvelésével a Kúria maradéktalanul egyetértett, azt szükségtelennek tartja megismételni.

Az 1991-es megállapodás alapján az alperest terhelő fizetési kötelezettség esedékessége hiányában a felperes az elsődleges keresetével követelt késedelmi kamat megfizetésére nem tarthat igényt. Ezt a kérelmét nem alapozza meg az a hivatkozása sem, hogy az esedékesség beállta - amelyet az elsőfokú eljárás során 2010. szeptember 20-i és december 23-i beadványaiban maga is a perbeli ingatlan hasznosításának időpontjához kötött - az alperesnek felróható okból maradt el. Amint a Kúria megelőzően utalt rá, erre vonatkozó tényállítása, hogy ez miként valósult meg, a korábbi eljárások során nem volt. Így a jogvita eldöntésére alkalmazandó Ptk. 301. § /4/ bekezdésének megsértésére hivatkozása ugyancsak alaptalan volt.

A Ptk. 361. § megsértése szintén nem volt megállapítható. Az alperest ugyanis a 2005. szeptember 16-i szerződés alapján, az ott írt feltételek megvalósulása esetén visszafizetési kötelezettség terhelte. A szerződéses jogviszony fennállása miatt a jogalap nélküli gazdagodás szabályait nem lehetett alkalmazni.

A felperes a Ptk. 232. § /1/ bekezdésének megsértését is alaptalanul állította. Igényét a 2008. március 12-én kelt

engedményezési szerződésre alapította. Jogelődjének az ugyancsak engedményezés útján - az önkormányzattól - szerzett követelését szerezte meg. E követelés a 2005. augusztus 3-án kelt megállapodás 1. pontjának második bekezdése szerint 50.000.000 Ft és annak késedelmi kamatai. A Ptk. 329. § /1/ bekezdése értelmében kizárólag az említett tőke összeg és annak késedelmi kamatai tekintetében vált jogelődje jogutódjává. Ügyleti kamat megfizetése iránti igényrel - ilyenre vonatkozó engedményezés hiányában - az alperessel szemben nem léphetett. A Kúria ez okból mellőzte annak vizsgálatát, hogy a perbeli alapügyletre hivatkozással felmerülhet-e egyáltalán az alperes ügyleti kamat fizetéssel kapcsolatos kötelezettsége.

Mindezekre figyelemmel a Kúria nem találta megállapíthatónak a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértéseket, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése szerint - figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § /2/ és /5/ bekezdéseire is - általános forgalmi adóval növelt összegben kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költségeinek megfizetésére.

Budapest, 2013. február 19.

Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes sk.a tanács elnöke, Dr. Osztovits András
sk.bíró, Dr. Szabó Péter sk.bíró